

Sport en cultuur, bis

De vergelijking in deze column vorige week tussen de sommen die van overheidswege naar cultuur en naar sport gaan, en met name de grote verschillen in het voordeel van cultuur, hebben er aardig ingehakt. De sportsector sprong op mijn kar en wie van de cultuursector nog op mijn kar zat, sprong er vierklauwens af.

Er werd geschamperd over de enorme sommen geld die in het voetbal omgaan en het dossier rond het nationaal stadion. Niet terecht, want die column ging niet over profvoetbal maar over de andere armlastige sporten, en ook amateur- en jeugdvoetbal, die vanuit Vlaanderen hun middelen krijgen. En tegelijk wel terecht, want zoals cultuur is ook het professioneel voetbal onmiskenbaar overgesubsidieerd.

De profvoetbalsector krijgt geen subsidies van Vlaanderen, maar geniet zoals de cultuursector van een verlaagde sociale zekerheid. Daarnaast heeft het profvoetbal (in tegenstelling tot de cultuursector) ook een zeer gunstig belastingtarief en een bijzonder voordelige groepsverzekering.

Daardoor kan de profvoetballer ongeveer 75 procent van zijn meestal gigantisch brutosalaris netto recupereren, een deel daarvan op zijn 35ste. Dat is een hele prestatie, vooral omdat nergens in de wereld de loonwig – het deel tussen bruto en netto dat naar de staat gaat – groter is dan in België. Behalve dus voor dat voetbalsalaris. Die onrechtstreekse subsidie komt overigens niet van de Vlaamse overheid, want RSZ en belastingen zijn nationale materie.

Deze sectorale bevoordeling, uniek voor de Europese Unie, mag gerust als tegenargument worden gebruikt tegen dat gejammer van de profclubs die overheidssteun willen voor de bouw van hun stadion. Stadionbouw is niet de taak van de nationale overheid, ook niet van de regionale overheid. Eventueel kan een gemeente of stad wel heil zien in de bouw van een nieuw stadion en daarin investeren als element van stadsontwikkeling, zoals in Gent.

Onze profvoetbalclubs hadden natuurlijk een deel van hun belasting- en RSZ-voordelen kunnen wegzetten in een zogeheten 'bestemd

fonds' voor de bouw van hun infrastructuur. Dat deden ze niet, want ze kochten liever nóg een buitenlander. Het probleem is dat enkel vzw's bestemde fondsen kunnen aanleggen en dat de vzw-structuur stilaan verdwijnt onder invloed van externe investeerders. Het profvoetbal met al zijn directe en indirecte voordelen moet niet komen schooien om overheidssteun voor stadionbouw. De overheid moet wel in de ontsluiting van dat stadion voorzien, maar binnen het redelijke. Onredelijk waren bijvoorbeeld de eerste plannen van Club Brugge om in een groene zone een stadion te laten bouwen en daar een ontsluiting te eisen – inclusief een spoorstation – die veel duurder zou uitval-

Het profvoetbal met al zijn directe en indirecte voordelen moet niet komen schooien om overheidssteun voor stadionbouw

len dan het stadion zelf. De tweede versie is al wat logischer, maar ik wil nog zien of de bevoegde bovenlokale instanties de bouw zullen goedkeuren van twee eersteklassestadions op honderd meter van elkaar, en dat in een uit de kluiten gewassen dorp als Brugge. Wat het nationaal stadion in Brussel betreft: dat moet er komen. De hoofdstad van Europa verdient een stadion dat als een landmark zal oprijzen. Zal het geld kosten? Jawel, veel geld. Zal de lokale overheid mee moeten investeren? Jazeker, zoals dat ook is gebeurd in die ene cultuurtempel waarvan de restauratie 60 miljoen heeft gekost. Zal het break-even draaien? Nooit van zijn leven. Moet dat? Ook niet. Is het erg dat Anderlecht daar zijn intrek neemt? Neen, zolang er een marktconforme prijs wordt bepaald. Een verdeelsleutel voor de commerciële meeropbrengsten van Anderlecht in het nieuw nationaal stadion, vergeleken met Anderlecht in het Astridpark, is niet meer dan logisch.